

Pauls spēlē

821.174-93
Vi 625

Grāmata izdota ar Valsts Kultūrkapitāla fonda finansiālo atbalstu.

Laura Vinogradova
PAULS SPĒLĒ

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*
Māksliniece *Ieva Maurīte*
Redaktore *Guna Pītkeviča*
Korektore *Agnese Rūtena*
Mākslinieciskā redaktore *Māra Alševska*
Maketētāja *Dace Polkmane*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA,
K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.
Red. nr. SPG-2683.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs.
Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta
izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību
pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Teksts, Laura Vinogradova, 2024
© Ilustrācijas, Ieva Maurīte, 2024
© Literārā apdare, mākslinieciskais noformējums, izdevums,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2024
ISBN 978-9934-32-475-8

LAURA
VINOGRADOVA

Pauls spēlē

Māksliniece *Ieva Maurīte*

ZVAIGZNE ABC

Starts

Paulam nepatika jaunais dzīvoklis, nepatika, ka mamma vienkārši, Paulam neko pat nejautājot, teica tiem cilvēkiem:

– Jā, mēs ņemsim!

Tie cilvēki Paulam arī nepatika, bet mamma solīja, ka diez vai viņi vēl kādudien būs jāredz. Viss notiekot elektroniski – gan rēķinu apmaksā, gan īres maksājums, gan ziņojums par stāvokli skaitītājos. Pauls īsti nesaprata, kas ir skaitītāju stāvoklis, bet negribēja arī jautāt – mamma izskatījās pārāk nogurusi, lai skaidrotu stāvokļus.

Jauni dzīvokļi nogurdina, tas nu ir skaidrs. Paulu ne. Kamēr mamma jaunajam dzīvoklim krāsoja sienas, mazgāja skapīšus un lustras, logus un grīdas, vēdināja un smaržināja, vienīgais, ko viņš darīja, – spēlēja telefonā spēlītes. Viņš spēlēja arī tad, kad mamma lika kastēs visas viņu mantas, skrūvēja un jauca mēbeles, tīrīja veco dzīvokli, pēc tam jaunajā visu atpakoja, lika plauktos un skrūvēja, nagloja, īgņojās. Reizēm uzkliedza Paulam:

– Tu beigsi vienreiz spēlēt? Kaitina jau...

Pauls pat nepacēla galvu, jo zināja, ka mammai tomēr labāk patīk tāds spēlējošs Pauls – tāds, kurš nemaisās pa kājām un netraucē ar savu dīkšanu “mammū, man garlaicīgi”.

Kad visas mēbeles atkal ir saliktas, drēbes no maišiem atbrīvotas un mamma pēc gandrīz trīs nedēļu ilgas rosīšanās ieslīgusi dīvānā, lai paskatītos seriālu, pie viņu loga pielido kaija un piekļauvē ar knābi.

– Nu nē, tas arī vēl...

– Kas? – Pauls grib zināt, bet neatraujas no spēles.

– Iepriekšējie īrnieki droši vien barojuši kaijas. Nē, nē, te tu neko nedabūsi! – Mamma dusmīgi vēcina ar roku un dzen kaiju prom.

Kaija sabijusies paceļas spārnos un aizlido.

– Tu vēl spēlē? Viss! Man pietiek! – mamma sāk klaigāt un izrauj no Paula rokām telefonu.

Pauls klusē. Viņš jau ir diezgan liels, lai saprastu, ka ir reizes, kad labāk paklusēt un nerunāt pretī. Īsti gan viņš to pretī runāšanu nesaprot, bet mamma bieži viņam saka, lai nerunā pretī.

Kad Pauls pajautā, kā tas ir – nerunāt pretī, tad viņa nobola acis un neko neatbild. Laikam pati nezina.

Paulam ir septiņi gadi, un rudenī viņš ies skolā. Septiņi gadi nozīmē, ka viņam vēl neļauj vienam iet ārā, mamma viņu vienu neatstāj arī mājās, lai gan Pauls domā, ka to nu varētu. Viņš ir pietiekami gudrs, lai zinātu, ka gāzes plīti bez mamma labāk neaiztikt.

Septiņi gadi un atņemts telefons nozīmē garlaicību. Milzīgu garlaicību. Neizturamu bezdarbību.

Paulam šķiet, ka mamma viņa dzīvei ir nospiedusi pausi. Pag, kur te vispār ir gāzes plīts?

Pauls pēkšņi iedomājas, ka jauno dzīvokli nav pat īsti apskatījis. Guļamistaba tāda pati, nuja, mēbeles jau viņi paņēma līdzī. Viņam ir tā pati gulta un, ja attaisa skapi, tad var redzēt, ka arī drēbes stāv turpat.

– Mamm, kur ir lego? – Pauls sauc, kad ir jau apskatījis arī virtuvi un atradis gāzes plīti.

– Meklē! – mamma vēl joprojām ir dusmīga un draud viņam ar ierīču detoksu.

– Kas ir ierīču detokss? – Pauls vaicā.

– Tas nozīmē, ka tagad kādu laiku dzīvosī īsto dzīvi, lai neaizmirstu, kāda tā ir.

– Ā... – Pauls novelk un dodas meklēt lego.

Kumodē nav, skapī zem drēbēm arī nav, rakstāmgalda atvilktnē arī nē.

– Mamm, es nevaru atrast!

– Nopietni?

– Nopietni.

– Un tur, pie grāmatu plaukta?

Ir. Tur ir. Mamma viņa lego vienkārši salikusi jaunās, lielās plastmasas kastēs. Pauls paver kastes vāku.

– Mammū, tu esi nepareizi salikusi! – viņš secina.

– Paul!!! – mamma iebļaujas tik skaļi un pārmetoši, ka droši vien pat kaimiņi sabāstas.

Kādu laiku Pauls klusi spēlējas ar lego. Viņš uzbūvē mājas un cietumu. Tad milzīgu torni, kur nolaisties policijas helikopteram. Tas lido pa visu dzīvokli un glābj no briesmām lego cilvēciņus. Parastos iedzīvotājus.